

ROBIN
D'WRIGHTLY

Egy igaz
szerelem
két arca
A-tól
Zig

de *ZsAevü*

KÖNYVEK
SORBAN

Valahol, valamikor

Ügyfigyelők

– Csak dönts, az ég szerelmére! Nem gondolkodhatsz mások fejével. A magadéval tedd! – fakadt ki egyikük, fél kezével szórakozottan a konzolra tenyerelve.

– Vigyázz onnan! – csapta el a másik a meggondolatlan tenyeret a vészesen közel eső, amúgy teljesen általános megjelenésű gombtól. – Az nem a végrehajtó, de ma szeretnék időben végezni. Ha azt megnyomod, megint túlóráznom kell – magyarázkodott. Aztán hasonló hevességgel tért vissza a tárgyhoz: – De amikor annyi lehetőség van! Olyan sok helyen ágazhatnak el a sorsok. Nagyon nehéz dönteni, melyik legyen. Igazán nem tudom. Nem tehetnéd meg te?

– Mi? Én? – Már valamennyire megfontoltabban hadonászott, nem nyúlva máshoz a saját mellkasánál, amire bökött. – Dehogyan, én nem nyúlhatok ebbe bele, ez a te rezortod! Te vállaltad el. Emlékszel?

– Hogyne emlékeznék! De túl sok a változó – roskadt magába a másik. – Azt hittem, meg tudom oldani. Értsd meg, ez egy bonyolult család, sőt, abból mindjárt kettő is az. Nagyon...

– Mondd, mitől félsz? – szakította félbe az egyik.
– Miért nem mersz belevágni?

– Attól, hogy nem történt meg, és így nem lehet valóság! – fakadt ki a bizonytalankodó. – De ha fikció, akkor nem tudom, van-e jogom beleírni a történelmet. Mintha meggyaláznám a jelen emlékét valami lehetséges fakó, kopár álvalósággal. Mert... én csak játszani akarok az idővel, de azért nem akarom, hogy igaz legyen. Viszont, ha leírom, félek, valósággá válik, és akkor már nem lehet megtörténtté tenni.

A munkatársa elgondolkodott, és megtámasztotta az állát tenyerével, akárcsak Rodin „A gondolkodó”-ja, kivéve persze, hogy nem guggolt le ehhez valami színpadias pózba.

– Ezek súlyos gondolatok – bökte ki a diagnózist, majd megadta a gyógymódot is. – Fel kell oldani őket. Először is, tisztáznod kell magadban, miért érzel így. Nem akarsz nekik életet adni? Úgy érzed, nem érdemlik meg?

– Nem. Úgy érzem, én nem érdemlem meg – suttogta magába szálltan a másik.

– Tudod... – tárta szét barátságosan a kezeit az egyik. – Mindenki életében ott a lehetőség a változásra. De amíg nem indulsz el, sosem tudod meg, odaérnél-e.

– Választani többféle élet között hihetetlen felelősség – mormogott maga elé a bölcselkedő. Kántálni

kezdett: – Egy pillangó megrebbenti a szárnyát keleten...

– ...Nyugaton feltámad a pusztító vihar, tudom, tudom! – háritotta segítője. – Ismerem a történetet, sőt, a saját szememmel láttam is. Még olyan változatát is felfedte előttem a főnökség, ahol a kis lepkét összeszecsapta két tenyér, mielőtt megmoccanhatott volna. Oltári! – csóválta a fejét nevetve.

– Ez a pillangó még rebbentés előtt van. Nem tudom, mit tegyek hát – ült bele a másik a forgószékebe összetörten –, mert nem biztos, hogy kibírom az eljövendő szél erejét.

– Mondjuk, írd le az igazat! – csapta keresztbe a tanácsadója a karjait a mellkasa előtt, mint aki lezártnak tekinti az ügyet.

A kollégája úgy nézett rá, mint aki nem is tudja, mit lát. Halottat, szellemet, démont láttak épp eleget, még túl sokat is. De igazságról beszélő embert?!

– Ezt értené amúgy bárki is azon a világon?

– Érti bárki is a mifajtánkat? Most mondd meg! – rivallt rá az őt biztató fél, mert most már végképp kijött a sodrából. Gondolta, meg is leckézteti partnerét, és elindult a keze a korábban tiltott gomb irányába.

– Hiába, igazad van – ismerte be a másik, majd odapördült, hogy az egyiket ismét megakadályozza tettében. – Inkább túlórázom! Még az is jobb, mint itt moralizálni. De hadd tegyem meg én ezt

a mozdulatot, hiszen az én reszortom, mint ahogy
említetted is – nyekkent a gomb az ujjá alatt. Ő felsó-
hajtott: – Nehéz az Ügyfigyelők élete!
És felgördült a függöny.

1990

Attila

Miután elsiratta az álmait, visszatekintett a jó és a rossz emlékekre is, a pilótagyakornokság világából. Kovács Attila sosem akart mást, csak repülni.

Egyik alkalommal, még a középiskolai mű- és sárkányrepülő-tanfolyamon várta a terepgyakorlat, és az ifjonctársak, akikkel egy kötelékben kellett felszállnia. Ezt a részét annyira nem szerette, mert voltak, akik sosem tartották be a szabályokat – tilos felszállás előtt egy nappal inni, bulizni és egyéb, nem alvás jellegű, éjszakai tevékenységeket folytatni –, ami miatt ezek az idioták rendszeresen telerókázták a gépeket. Persze utána ők takarították ki, de akkor is kellemetlenséget okoztak ezzel az egész csapatnak.

Valamikor Attilának is ki kellett rúgnia a hámból. Persze annyit sosem ivott, amivel veszélybe sodorhatta volna a másnapi feladatot. Nem is igazán szerette, látta, mit tett az alkohol a feletteseivel. Volt, aki ezredesként nem állt meg a lábán, ha földet ért. Fent színjózan volt, de lent első útja a kantinba vezette, ahol söröskorsókba töltve nyelte a whiskyket. Talán már a mája is whiskyből állt.

Időnként elmélázott a lehetséges jövőjén, amikor felidézte a saját céljait. Nem nagyon várt mást az életől, elvégre kire számítsen, a családja szétszórva, ki Nagykanizsán, ki Szegeden, ki a kettő között, ahova épp vitte az útja. A szülei nem éltek már, semmi nem tartotta otthon, és ő minden porcikájával az égben akart siklani. Vonzotta a magasság, a horizont biztos síkja, a földgolyó íve, a lenti világ eltörpülése az összes marhaságával és stresszével együtt, ami általában rázúdult.

Fent béke volt és nyugalom, csak ő és a gépe.

Amióta az unokaöccse, Krisztián – aki ENSZ-szaktolmácsnak és szintén pilótának készült – tragikus halált halt egy ejtőernyős balesetben, azóta egészen bizonyosan tanította az övéinek, hogy „ép ember, ép gépből, ép ésszel nem ugrik ki”. Ha kacérkodott is az ejtőernyőzés gondolatával azelőtt, akkor a rokona négyezer méteres halálos zuhanása végképp eltántorította ettől.

Ahogy Tilda nénje, Krisztián nagymamája markáns nyaklevesei is, amikkel még az ifjúfelöltött Attilát is megsorozta időnként. Ő csapkodta meg akkor is, ha a fiú egyszer-egyszer részegebben kötött ki otthon, mint kellett volna, úgyhogy a kis Kovácsnak volt lehetősége átgondolni az életét, és hogy megéri józannak meg földhözragadtabbnak maradni a továbbiakban.

Aztán végül elhasalt a vizsgán, mert még a szocialista rendszerben kezdte a repülést tizenkilenc

évesen. Volt egy kérdés, hogy miért szeretne repülni. Többféle választ megjelölhetett, kettő a lenini és egyéb kommunista eszmegyáros útját élte. A harmadik csak ennyit tartalmazott: „mert repülni jó”. Hülye kérdésre hülye válasz, és fel is horgadt benne az ötlet, hogy ezt jelöli be. Elege volt már a néphülyítésből, ő tényleg csak repülni akart. Az akkori rendszerhez hű vezetés persze nem díjazta a poént, vagy tán nagyon is: *akkor repülni fogsz!* – mondták, és Kovács Attila rögtön kívül találta magát a pilótapályán.

Így nem sikerült neki bekerülnie a gépezetbe, sem egy repülős tanonc-évet eltöltenie a Szovjetunióban, aztán lemaradt a többiről is egy kanadai támaszponton.

Később kitöltötte a kötelező sorkatonaság idejét, akkor még másfél év volt, háromszor hat hónap három különböző laktanyában. Az egész politikai háttér káoszba rántotta a honvédelmet, ezt jól mutatta, hogy miután felesküdtek a Magyar Népköztársaságra, egy hónappal később esküdhetek a Magyar Köztársaságra is. Ez maga volt a megtestesült morálgyilkos erő, a kétféle identitás magját elhíntó ideológia. Nem sejtetett semmi jót, de ezt akkor még Attila sem tudhatta.

Huszonkét évesen egymaga maradt, katonai hivatás és gyökerek nélkül. Hiába vágyott a felhők közé, végül mégis csak a vasútnál helyezkedett el.

Ám ahogy a körülményei a földhöz kötötték, a lelke kezdett szárnyalásba: egy katonatársa jóvoltából megismerte az Urat, és hívő keresztény lett. Ha már pilótaként nem repülhetett, akkor talán egyszer, az elragadtatásban sikerül Krisztushoz...

Zoé

A kamasz évek kifejezetten komiszak is, erre Káplán Zoé garantáltan mérget vehetett. Pláne, ha igazságkereső művészlélekkel áldotta meg a sors vagy a Mindenható.

Grafikus, fotós és irodalmár felmenőkkel mire is predestináltathatott volna ez a magának való tini, mint tizenkét évesen nekiülni kisregényt írni.

– Ez micsoda?! – Nem úgy tűnt, hogy sikerült neki, vagy talán túlságosan is.

Krisztina, az anyja találta meg a féltve rejtegetett, lila füzetkét, amire az volt írva: „Hetedik parancsolat”. Bár ez a „ne lopj”, a kislány mégis a „ne paráználkodj” sort írta alcímnek, mivel a hatodik parancsolatot akarta a betűi közé rejteni. Vagy egyszerűen csak elszámolta, hiszen mindig is küzdött a matekkal. Ahogy egy rakás másik tényezővel, ami meglátszott a magatartásán is.

Lázadt a materialista, de mégis szigorúan erkölcsös anyja szabályai ellen, miközben kereste az Istent,

és némi fellazulást várt szexuális téren, az ő korában.
Mégis csak tizenkettő vagyok, ez bizonyos kultúrákban már felnőttnek számít!

Miután édesanyja kifújta magából a felháborodással vegyes döbbenetet, ami a félig betelt füzetke tartalma okán hatalmasodott el rajta, csak a fenti kérdés bírt kiszakadni belőle.

Igen, ez egy kezdetleges iromány, egy kiskamasz képzelgése, tele bűnös szexualitással, ráadásul komoly szülőkritika is van benne – ő is látta, mi ez, és nagyon nem tetszett neki.

Tűnődött, mekkora pofont osszon ki, de képtelen volt megütni a lányát.

Talán pont ezért került be az az anyjával komoly konfliktusban álló főszereplő a történetbe, aki aztán meglehetősen frivol keretek között bonyolódott testi kapcsolatba a főszereplő férfival... Miután brutálisan megerőszkolták. Ez mindenhogy borzalmas! Hogy juthat ilyen eszébe egy gyereknek?! Hol hallotta vagy látta ezt, mert hogy nem tőlem, az biztos! ...Akkor az apjától! Beszélek Dáviddal, ha lerendeztem a lányunkat!

– Ezt most azonnal összetéped, és kidobod a szemébe!

Káplán Zoé első regénye nem ment át a cenzúrán. Bár, legalább elolvasták, ami azért sok kezdő írónál nem mondható el. *Félsiker?*

Később, amikor erre visszatekintett, csak mosolyogni tudott ezen. Krisztinával is jókat nevetgéltek

az eseten. Tisztában volt vele, hogy akkori túlságosan fiatal kora és az anyjával való, nem igazán felhőtlen viszonya okozta ezt az egészet. Mert az ilyen felnőtt pszichothrillerek később, mondjuk úgy harmincöt évvel, igazán megállják a helyüket még Krisztina könyvespolcán is...

Kaplan
Zoë

Kovács
Attila

Olvasnál még mást is?

További ingyenes olvasnivalók:

E-bookok:

- ~ Krencz Nóra – Robin O’Wrightly: Menedék
- ~ Mia Frances: Vénusz a habokból
- ~ Mia Frances: A Szívkirálynő mindent visz
- ~ Robin O’Wrightly: Roland Wieslowski

E-novellák:

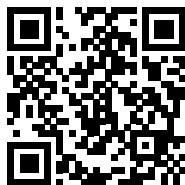
- ~ Donki Zolte – Robin O’Wrightly: In-Fly-Granti
- ~ Robin O’Wrightly: Második esély
- ~ Robin O’Wrightly: Amor vincit omnia
- ~ Robin O’Wrightly: Kiscsillagom
- ~ Robin O’Wrightly: Hetedíziglen

E-novelláskötetek:

- ~ Mia Frances: Direkt huncut (18+)
- ~ Mia Frances – Walt T. Fock: Pírvám (+18)
- ~ Robin O’Wrightly: YES-vellák

A többi kötetről bővebben:

<https://moly.hu/alkotok/robin-owrightly/konyvek>

*Olvasd be
mobillal!*

www.robin-
owrightly.com

Támogasd a munkánkat!

Amennyiben egyetértesz a céljainkkal:

- szeretnéd, hogy minél több magyar nyelven írt magyar könyv szülessen,
- szeretnéd, hogy a fiatalok többet olvassanak, írjanak,
- szeretnéd, hogy külföldön is jobban elismerjék a magyar szerzők írásait,

akkor támogasd te is az MKMT mozgalom céljait, vagy egy adott projekt megvalósítását, lebonyolítását!

Válaszd ki mely projektet támogatod, és akár egy kis összeggel előremozdíthatod a megvalósulását!

<https://mkmt.hu/tamogass>

Facebook oldalunk: facebook.com/mkmtMozgalom
Instagram: https://www.instagram.com/mkmtmozgalom/
Levelezési cím: 2049 Diósd Hársfa utca 5/2.
Telefon: +36(30)499-34-77
email: info@mkmt.hu

